

Niki Smit

100% Mila

De Fontein

Van Niki Smit zijn verschenen:

100% Nina

100% Lola

100% Anna

100% Bo

100% Love – Zomerkriebels

100% Fee

100% Mila

www.defonteinmeidenboeken.nl
www.nikismit.nl

© 2010 Niki Smit

Voor deze uitgave:

© 2010 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Omslagafbeelding en illustraties: Miranda Klaver

Omslagontwerp en grafische verzorging: Hans Gordijn

Foto Niki: Ineke Oostveen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3366 4

NUR 283, 284

Chocoladebroodjes

Aan: MilaVuitton@gmail.com
Van: BasF@hotmail.com
Onderwerp: gewoon

Ha Mila,

Hoe is t?

Mail je om te zeggen dat ik niet meer verliefd op je ben. Vanmorgen werd ik wakker en ik dacht, eigenlijk voel ik helemaal nix meer.

Dus ik geloof dat het beter is dat het uit is. Voor mij is het OK zo, hoop voor jou ook.

Greetz, Bas

PS Kun je mn shirt terugsturen?

Mila staart naar het scherm van haar laptop. De letters spoken wazig door haar hoofd. Ze is pas zes weken in Parijs en hij maakt het nu al uit? Naast haar bed staat een dienblad met een onaangeraakt bord avondeten. Hoe laat zou het zijn? Het is licht dus het is in ieder geval geen nacht, denkt ze terwijl ze haar hoofd in haar kussen nestelt. Ze ruikt aan het poloshirt van Bas, dat om haar kussen zit als een sloop. *Kun je mn shirt terugsturen?* Hoe kan hij zoiets achterlijks tikken? Sukkel.

Ze tuurt naar een scheur in het plafond. Moet ze nu opeens

stoppen met verliefd zijn? Verliefd worden gaat vanzelf, maar stoppen met verliefd zijn... Op haar nachtkastje staat een foto van hem. Hij lacht zo lief en er is niemand die zo lekker ruikt. Vlug knijpt ze haar neus dicht; ze moet nooit meer aan zijn polo ruiken. Zo vergeet ze vast hoe lekker zoet hij ruikt. Hoelang waren ze samen? Vier maanden, twee weken en twaalf uur... Ze kijkt op haar wekker. Het is al twintig uur uit.

Op de gang hoort ze hotelgasten die met hun koffers op wiel-tjes voorbijkomen. Stomme hotelgasten. De eerste zes weken vond ze het geweldig om bij haar vader in het hotel te wonen. Elke ochtend stond ze wel een uur op het balkon met een crois-santje in haar hand naar de Eiffeltoren te staren. En elke minuut dat ze vrij was ging ze etalages van Chanel, Louis Vuitton en Prada bekijken. In de hoek van haar kamer staat de paspop die haar vader voor haar gekocht heeft. Ze staart naar haar verfrommelde joggingbroek. Zonder Bas vindt ze er niks meer aan. Als er een geur van geroosterde boterhammen haar kamer in komt, voelt ze haar maag knorren. Zal ze heel even naar de keuken lopen voor een broodje? Terwijl ze onder de lakens vandaan kruipt, grabbelt ze naar haar poezenpantoffels onder het bed.

Op haar pantoffels sluipt Mila de trap af. Gelukkig zijn er geen gasten meer op de gang. Zodra ze beneden is, rent ze door de hal van het hotel en duwt voorzichtig de grote deur van de keuken open.

‘Je bent al wakker! Hoe is het met mijn dochter?’ roept haar vader terwijl hij een ei kapotslaat tegen de rand van een pan.

‘Beetje honger...’ Mila legt haar hoofd tegen haar vaders witte jas. Ze voelt zijn baard vertrouwd tegen haar voorhoofd kriebelen.

‘*Ma chérie*, je ziet eruit als een dweiltje.’

‘Ik voel me ook honderdvijftig jaar.’ Mila knijpt met haar vingertoppen rimpels in haar voorhoofd.

‘Voor een boom is honderdvijftig piepjong,’ zegt haar vader.

‘Maar ik ben geen boom.’ Mila pakt een chocoladebroodje en neemt een klein hapje.

Haar vader schenkt warme chocolademelk in een beker. ‘Je zou het best leuk doen als fruitboompje. Misschien moet je op zoek gaan naar een moestuin?’

Mila glimlacht. ‘Dan kun je wel perenjam van mij maken of een perzikentaartje.’

Haar vader trekt de deur van de koelkast open. ‘Er zijn flensjes over van het ontbijt, of wil je een gekookt ei?’

‘Ik heb helemaal geen zin in een ei of flensjes.’

‘Zal ik een tosti met boerenkaas voor je maken?’

‘Getver.’

‘Mila, je moet iets eten!’ roept haar vader.

‘Doe ik toch.’ Vlug doopt Mila haar broodje in de warme chocolademelk en sabbelt de gesmolten chocolade eruit. Eigenlijk zijn chocoladebroodjes het enige wat gelukt is in het leven.

‘Straks word je zelf een chocoladebroodje.’

‘Als dat zou kunnen... Het lijkt me heerlijk om een chocoladebroodje te zijn. Heb je ooit een chocoladebroodje met een gebroken hart gezien?’

Haar vader fronst zijn wenkbrauwen.

‘Dat bedoel ik.’ Mila neemt nog een grote slok chocolademelk. ‘Trouwens, ik ga niet meer naar school.’

‘Prima hoor.’

‘Je bent mijn vader!’

Haar vader trommelt met zijn vingers op het aanrecht. ‘*Mon amour!* Als je niet meer naar school wilt, blijf je lekker thuis.’

‘Dat is niet erg opvoedkundig van je. Je moet me wel goed opvoeden, anders word ik een mislukking.’

‘Jij kunt onmogelijk een mislukking worden. Ga je nog iets doen vandaag?’

‘Nee, ik blijf tot juni in mijn bed liggen.’

‘Gelukkig heb je mooi behang. Je vergeet Bas vast snel,’ zegt haar vader terwijl hij haar een zoen geeft.

‘Ik vind het juist zo erg om ons te vergeten.’

‘*C’est la vie, mon amour.*’ Haar vader pakt een groot zilveren dienblad en vult een soepterrine met chocoladebroodjes. Hij schenkt chocolademelk in een koffiekkan en schept een botervloot vol slagroom. ‘En nu terug naar je kamer, je bent al meer dan tien minuten uit bed! Ik heb zo tweehonderd gasten voor de lunch dus ik moet weer aan het werk.’ Hij drukt het dienblad in Mila’s handen en geeft haar een zacht zetje in haar rug. Dan legt hij zijn handen op haar hoofd en geeft haar een kus.

‘Niet lief doen.’ Mila spant haar buikspieren aan en denkt aan Louis Vuitton-schoenen. Louis Vuitton, Louis Vuitton, Louis Vuitton, roept ze hard in haar hoofd. Met haar pantoffel duwt ze de keukendeur open. Chanel-jasjes, Dior-jurken en paarse truien van mohair! In haar ooghoek voelt ze een traan ontsnappen. Denk aan leuke dingen! Broches van glimmende stenen en enkellaarsjes! Een traan rolt over haar wang en belandt op haar lip. Ze schuift haar rechterhand voorzichtig naar het midden van het dienblad en veegt met haar linkermouw de traan weg. De kan met chocolademelk wiebelt, valt met een harde knal op het dienblad en rolt van het blad af. Verdomme. Als Mila probeert de soepterrine tegen te houden, struikelt ze over haar slof en knalt hard voorover op de grond. Wat een rottag. Ze knijpt haar ogen dicht.

Wanneer ze ze weer opent, schrikt ze. Naast haar hoofd staat een blauwe All Star op de vloerbedekking. Snel doet ze haar ogen weer dicht. Als ze stil blijft liggen, loopt de All Star vast wel weer weg.

‘Gaat het met je?’ vraagt een jongensstem.

Ga weg, ze heeft helemaal geen zin in een stom kletspraatje. ‘Het gaat supergoed,’ zegt ze met een luide stem.

‘Wat doe je dan precies op de vloer?’ vraagt de jongen.

‘Ik speel dat ik een vloerkleed ben. Ik doe namelijk mee aan de wereldkampioenschappen vloerkleedjes nadoen.’ Mila duwt haar neus in de witte wol.

‘Dan moet je wel je adem inhouden, want vloerkleden bewegen niet.’ De jongen lacht.

‘Het is heel erg moeilijk om een vloerkleed na te doen, daarom ben ik ook aan het oefenen.’ Mila legt haar armen stijf langs haar lichaam en houdt haar adem in.

‘En waar vindt dat precies plaats?’

‘Vindt wat plaats?’ vraagt Mila verward.

‘De wereldkampioenschappen vloerkleedjes nadoen.’

‘Ergens in het Oosten, waar de Perzische tapijtjes vandaan komen, weet je wel.’

‘Moet je een Perzisch tapijtje zijn? Of mag je ook een schapenvacht nadoen?’

‘Ik ben gewoon een saai kleed.’ Mila zucht. Het is mooi geweest. Nu is ze al minstens twintig minuten van haar kamer. Ze knijpt haar ogen dicht. ‘Ben je al weg?’ piept ze.

‘Nee, natuurlijk niet. Ik wil wel even zien of het gaat lukken, met dat vloerkleed bedoel ik.’

Mila legt haar hoofd op haar hand. ‘Heb jij niks te doen?’

Hij knielt op de grond en gaat naast Mila op het tapijt liggen. ‘Vanaf de vloer lijkt alles veel leuker.’

Mila bekijkt hem. Hij heeft dikke donkerbruine krullen, groene ogen en een irritant vrolijke lach. ‘Ik heb gewoon geen zin in vandaag.’ Ze zucht.

‘Zoiets dacht ik al. Nog dertien uur en dan is het morgen. Waarom ben je eigenlijk hier in dit hotel?’

‘Ik woon hier.’

‘Je bent een filmster.’

‘Ik ben een dweil.’

‘De eerste dweil met ogen die ik ooit gezien heb.’ De jongen grinnikt.

Mila glimlacht nu toch. ‘Ik woon boven ergens op een kamer. Samen met mijn vader. Hij is kok in het restaurant. En wat doe jij hier?’

‘Dingen.’

‘Dingen?’

‘Ik ben een paar dagen in Parijs met mensen.’

‘Lekker vaag.’ Mila duwt haar hoofd terug in het tapijt.

‘Denk je dat je morgen klaar bent met vloerkleedje zijn?’

‘Misschien.’

‘Dan kun je me de stad laten zien.’

‘Ik woon hier zelf pas zes weken,’ mompelt Mila.

‘Gaan we de stad samen ontdekken. Zal ik om tien uur op je wachten in de lobby?’

Verbluft staart Mila de jongen aan. Wat denkt hij wel niet?

‘Ik denk niet dat ik er ben.’

‘Ik hoop van wel.’

‘Ga nou maar weg.’

De jongen pakt de koffiekkan en de soepterrine en zet ze terug op het dienblad. Dan steekt hij zijn hand uit naar Mila.

Ze pakt zijn hand en krabbelt op.

Hij pakt haar kamersleutel van de grond en legt hem naast de broodjes.

‘Dankjewel...’ stamelt Mila.

‘Tot morgen!’ De jongen geeft Mila een knipoog en loopt de gang uit.